NU NE PUTEM ABŢINE SĂ NU VĂ IUBIM

MARIAN TRUŢĂ

„Martor, martor neputincios.”
E. Sabato

L-am văzut cum stătea rezemat de zid şi respira cu greutate. Poate căzuse sau fusese aruncat de dincolo, puteai să ştii? Cei de peste zid aruncau cu tot felul de chestii în noi şi le făcea, cred, plăcere. L-am adulmecat şi am mârâit:

— Mută-ţi hoitul în altă parte, puţi ca dracu’!

Nu puţea de fel, însă nu-i sufeream alura îngrijită, se vedea limpede că trăise bine în partea cealaltă.

— Tu n-auzi? Uşcheala, aici mă odihnesc eu!

S-a ridicat şi m-a privit abătut, apoi a plecat şchiopătând, s-a depărtat de zid şi l-am pierdut din vedere, intrase pe una din străzile ce se revărsau în preajma zidului. Mi-a fost un pic milă de el, mă gândeam că dacă va încăpea pe mâinile Carnasierilor nu-i va fi bine deloc, poate era flămând, poate îl durea piciorul pe care şi-l târa anevoie, avea ochii aurii, eu aveam privirea verde, poate de aceea nu l-am suferit de la bun început. Mila mea a ţinut cam cât i-ar fi luat unui sclipet de lumină să moară între două oglinzi.

M-am aşezat în locul lui, era cald şi plăcut, nu mirosea urât, rămăsese în urmă o aromă amăruie care, nu ştiu de ce, îmi ameţea gândurile, cum păţisem odată cu Shana, ea mă dusese printr-un labirint de canale, de unde nu credeam că voi mai ieşi vreodată, suntem sub zid, zicea ea şi se descurca de minune prin hrubele acelea umede, apoi a deschis un chepeng şi m-a pus să trag aer în piept – adânc, adânc... Aşa miros cei de peste zid, a adăugat ea, miros a fructe, simţi? Ameţisem bine şi, dacă nu m-ar fi tras înapoi, poate aş fi căzut în acea clipoceală amăruie pe care o ghiceam în întuneric. A închis chepengul şi a început apoi să se frece de mine, şi ne-am frecat până ne-au găsit toţi dracii, şi a fost nemaipomenit de plăcut, dar eu ştiam că de la aroma ameţitoare a celor de peste zid ni se pusese aşa patimă... După acea mi-a spus să dedesubtul nostru curge un canal colector şi când am întrebat-o ce-i aia un canal colector, a prins a râde, sexul tău este un canal colector, prostule.

Începusem să aţipesc, gândindu-mă la Shana, şi nu i-am auzit paşii decât atunci când a fost foarte aproape, suficient de aproape să mă atingă cu vârful degetelor şi să mă dezmierde pe creştet. Am deschis brusc ochii:

— Eşti o oamă, am bâiguit eu.

— Sunt o femeie, blegule, a surâs ea.

— Şi tu ai trecut zidul? Aici? La noi?

— Îmi caut protejatul, a fugit, de ce s-o fi speriat, nu ştiu, a fugit şi a trecut peste zid cam pe aici, pe unde stai tu. Nu cumva l-ai văzut? m-a sfredelit ea cu privirea.

Am ştiut că vorbea despre cel pe care tocmai îl alungasem.

— Am văzut ceva, am răspuns eu. Dar nu ştiu dacă era insul pe care îl cauţi. Putea să fie altcineva... Un şchiop cu ochii aurii?

— Poate s-a lovit când a trecut zidul? N-aş vrea să-l pierd. Îmi arăţi încotro a plecat?

— Doar nu vrei să intri singură în cartier, nu-ţi este teamă că ai să te întâlneşti cu Carnasierii? Ia-ţi mai bine un alt protejat, ia-mă pe mine! am rugat-o. Ia-mă pe mine şi trece-mă dincolo de zid...

A zâmbit din nou – blând îi era chipul şi cumva obosit.

— Nu pot să fac aşa ceva, îmi iubesc protejatul, n-ar fi o crimă să-l las să piară aici?

Am dat din umeri:

— Te pot ajuta să nu dai nas în nas cu bestiile de Carnasieri.

— Îţi mulţumesc, dar nu mi-e frică de Carnasieri, n-ai băgat de seamă?

— Eşti frumoasă, ia-mă cu tine dincolo de zid şi fă-mă protejatul tău!

A clătinat din cap.

Am colindat împreună cartierul, fără nici un rezultat. În câteva rânduri au trecut pe lângă noi haite de Carnasieri. Nu i-au făcut nimic, se uitau la ea, o amuşinau şi-şi mişcau cozile, apoi se duceau în treaba lor.

— Astăzi sunt blânzi, carnasierii, i-am spus, dar uneori, când îi cuprinde urletul sar şi la noi, ne muşcă sau se apucă să scurme zidul şi se tânguie către cerul negru. Shana zice că ei caută Luna, dar Shana zice multe vorbă fără nici o noimă. Dacă o întrebi ce este aceea Luna, începe să râdă şi zice că sexul meu este o Lună...

— Cine este Shana? m-a întrerupt.

— Cu Shana îmi place mie să mă frec, eu îi zic că este femeie oamă, mai mult ne jucăm, îi place să fie ce-i cer eu, alteori vrea să fie ea om şi sunt eu femeie. Ea m-a învăţat că dincolo de zid trăiesc oameni şi că aceştia sunt de două feluri: unii sunt ca tine, iar alţii sunt altfel, aici o cred, ea zice că s-a şi frecat cu un om de peste zid, s-ar putea, Shana este fru-

moasă. Dar tu eşti şi mai frumoasă!

Era tristă. Îşi regreta protejatul, aşa mă gândeam.

— Dacă nu-l găseşti, ce-ai să te faci? O să rămâi singură toată viaţa? Tot trebuie să-ţi iei alt protejat, ia-mă pe mine...

— Taci! Nu mai vorbi fără rost!

Am condus-o până lângă zid, deşi m-a gonit de câteva ori.

— Vreau să văd cum treci dincolo, îi spuneam eu.

De fapt, îi doream chipul, mi-ar fi plăcut să arăt întocmai ca ea, să fiu femeie dincolo de zid, sau să fiu protejat dincolo de zid, sau să fiu omul ei, bărbatul – cum zice Shana, când o prinde cheful de frecuş. Toate acestea mi-ar fi plăcut, dar dincolo de zid.

A trecut simplu – s-a deschis o poartă prin care a pătruns. Înainte de a se reface zidul, s-a întors către mine şi mi-a zâmbit din nou. Am încercat să scrijelesc locul în care apăruse poarta, dar n-am reuşit, am mirosit locul unde credeam că fusese poarta, nimic deosebit însă, doar praf, praful din partea nefolositoare a zidului. Putea să fie praful de sub paşii mei...

Am străbătut cartierul dintr-o parte în alta şi m-am oprit pe plajă, am trecut printre trupurile celorlalţi, o căutam pe Shana să-i spun ce păţisem. Am găsit-o într-un târziu, ascunsă după nişte stânci şi când m-a zărit s-a strâmbat:

— Să nu mă atingi, sunt gestantă.

— Vreau şi eu să fiu gestant, am rugat-o.

— Nu fi tâmpit, într-o săptămână se termină, după care ne putem freca atâta cât pofteşti.

— Cum le zice la oamenii de două feluri? am întrebat-o.

— Bărbaţi sau femei, a răspuns Shana. De ce vrei să ştii, ai văzut vreunul dincoace de zid?

— Am vorbit cu o femeie astăzi şi am simţit că mi-ar fi plăcut să mă frec cu ea, să fiu bărbatul ei.

M-a privit neâncrezătoare.

— Ai vorbit *tu* cu o femeie?

— Da, şi chiar i-am zis...

— Cu o femeie adevărată *nu te freci.* Oamenii nu se freacă, ei fac altceva, ei spun altfel, ei fac „dragoste”.

— Ce este aceea... cum ai zis?

— Sexul tău este dragoste, a râs ea, ca de obicei când spunea tâmpenii.

O săptămână am stat singur, respingând avansurile celorlalţi, deşi simţeam că-mi iau foc creierii. Mă plimbam de-a lungul zidului, mă întorceam acasă, căscam ochii la încăierările dintre Carnasieri, evitam

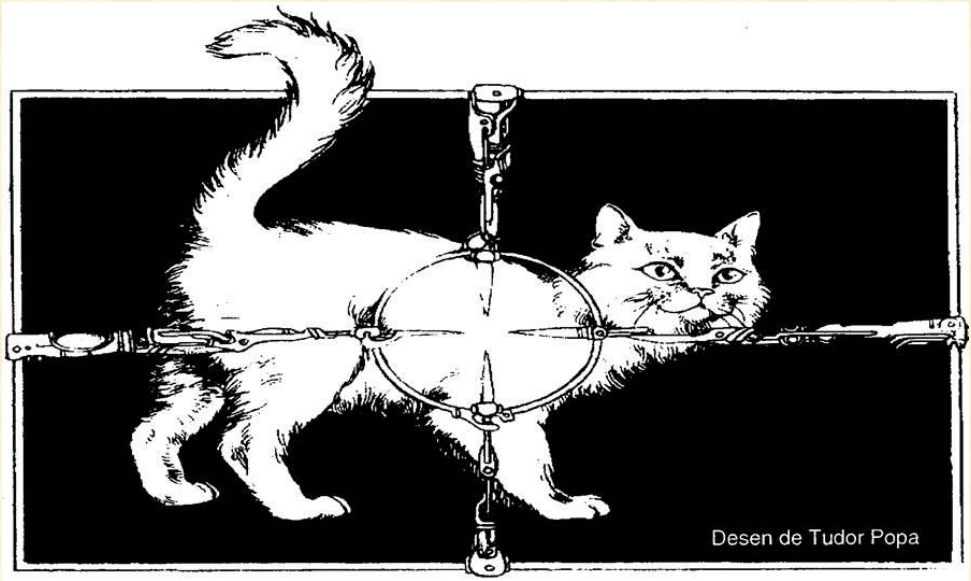

locurile aglomerate. De fapt aşteptam, pândeam să apară din nou, îi luasem surâsul drept o promisiune.

După o săptămână, Shana a născut un pui pe care l-a lăsat la incubator. A doua zi, puiul murise. Am văzut-o necăjită şi nu i-am zis nimic.

— Este al nu ştiu câtelea care îmi moare aşa. Sunt prea în vârstă? m-a întrebat ea mai târziu.

— De ce nu vrei să gestez eu?

A dat din umeri.

— Nu cred că mi-ar plăcea să te ştiu pe tine gestant, dar dacă vrei cu tot dinadinsul, du-te cu altcineva.

Shana nu avusese niciodată pui care să-i supravieţuiască – niciodată de când o cunoşteam eu – şi poate şi din cauza asta era aşa ciudată şi se pornea să vorbească în dodii. Ea spunea că-i face bine când îşi descarcă sufletul celorlalţi, zicea că-şi aduce aminte de alte vremuri. Altele decât *care?* întrebam eu. Altele decât astea mizerabile în care trăim, răspundea ea, în doi peri. Am întrebat-o dacă tânjeşte să treacă dincolo de zid.

— Vrei să fim om, femeie adică, dincolo de zid?

— Ce-ţi trece prin minte, se eschivă, habar n-ai ce este dincolo, *cu adevărat.* Mai degrabă, tu ai pofti să treci zidul!

Bineînţeles că doream asta. I-am explicat de ce şi a rânjit:

— Ştii *tu* să faci dragoste? Oamenii au nevoie să fie iubiţi, de aceea îşi iau dintre noi câte un protejat, tu nu ştii ce înseamă să fii protejatul lor, mai bine mor de o mie de ori aici, decât să trăiesc o singură dată acolo.

— Şi tu de ce vorbeşti aşa? Ai fost cumva dincolo?

Nu, nu fusese niciodată dincolo, lăsa mereu de înţeles că demult, demult, trecuse către noi un bărbat, un om adică, şi omul acela o iubise aşa cum numai oamenii pot.

— În plus, a adăugat ea, femeia aceea te-a minţit. Nici un protejat nu s-a mai întors vreodată de acolo.

— Dar l-am văzut, nu înţelegi? l-am văzut...

— Cine ştie ce vei fi văzut... Poate era doar un bărbat, ştii *tu* cum arată un bărbat?

— Era şchiop şi avea ochii aurii.

— Fleacuri, încetează cu prostiile!

Era aproape furioasă.

— Am trăit s-o văd şi pe asta, cineva să facă o fixaţie pentru o femeie, pentru un *om.* Mi se face greaţă...

— Dar la tine cum s-a întâmplat?

— La mine a fost cu totul altceva, tâmpitule! Eu am fost iubită şi m-am simţit femeie, a fost altceva, nu ai cum să pricepi, nu ai cu ce înţelegi...

Am pocnit-o peste gură şi a tăcut imediat.

— Aşa se poartă bărbaţii, i-am explicat, tu mi-ai povestit asta, mai demult...

Am plecat colindând cartierul. Clocotea în mine ceva ce nu ştiam să mai fi fost vreodată. Era umilinţa Shanei, umilinţa mea, neputinţa de-a înţelege. Şi toate astea însemnau, de fapt, dorinţa de a trece dincolo de zid...

— Iartă-mă Shana, am rugat-o a doua zi. Poate c-ai avut dreptate.

A dat din mână, a lehamite.

— Trece.

I-am spus ce aveam de gând şi m-a făcut în toate felurile, dar a sfârşit prin a accepta. Mi-a făcut rost de-o eşarfă. Pentru când vei trece dincolo, a spus ea, să nu te cuprindă ameţeala. M-a condus prin catacombele cartierului, până la intrarea în canalul colector. Îmi ţinea degetele strâns.

— Eşti chiar hotărât să faci asta? Nici nu ştii de unde vine canalul, unde vei ajunge...

— Dincolo de zid, i-am spus.

M-a sărutat pe gură şi ne-am frecat lângă chepengul deschis, dar nu a mai fost ca atunci când m-a adus prima dată aici.

Mi-am acoperit nasul cu eşarfa şi am pornit prin beznă, în susul canalului. Parfumul amărui era aproape sufocant, îmi lăcrimau ochii, oricum nu vedeam nimic. Simţeam o scurgere uleioasă şi călduţă în jurul

gleznelor. În răstimpuri, atingeri moi îmi dădeau impresia că locul este populat de fiinţe neştiute, Shana nu-mi spusese nimic despre aşa ceva, ce făpturi puteau vieţui în asemenea loc? Simţeam sub tălpi zvârcoliri lente, aerul pulsa uneori ca şi cum un animal uriaş se trezea din somn, undeva în faţa mea, la mare distanţă. Am încercat să privesc în spate, Shana închisese desigur chepengul, pretutindeni domnea bezna şi prin ea se infiltra încet, încet, teama. Simţeam tentacule cum îmi dezmiardă fruntea, fâlfâituri de aripi îmi loveau urechile.

Am băgat de seamă că întunericul prinsese a se înmuia. Atingerile dispăruseră, poate mă apropiam de ieşire, vedeam deja licărul lichidului prin care umblam şi aerul era mai proaspăt.

Deasupra mea se deschideau mici opercule prin care pătrundea o lumină blândă. Din loc în loc, scoabe de fier sugerau locuri prin care s-ar fi putut ieşi.

Era o poartă metalică, plină de rugină, am deschis-o şi am trecut într-o sală pustie, apoi în alta şi în sfârşit afară. Mă aşteptam să găsesc un cartier poate mai frumos decât cel în care trăisem până atunci. Nu erau străzi. Nu erau clădiri. Nu erau oameni... Nu era nimeni. Păşeam peste iarbă şi pământ reavăn, treceam pe sub arbori cum nu ştiam că pot exista şi lumina ce se prelingea în lungul ramurilor mă umplea de încântare.

Apoi, am zărit-o. Era şi mai frumoasă decât mi-o aduceam aminte. I-am tăiat calea, părea să meargă fără ţintă, pierdută în gânduri, la ce se poate gândi un om?

A tresărit când m-a văzut şi a dus iute mâna la gură. Îmi părea rău că o speriasem.

— Sunt eu, nu mă mai ţii minte, ne-am plimbat împreună dincolo de zid şi te-am ajutat să-ţi cauţi protejatul, îţi aminteşti?

— Sigur că da, a răspuns ea cu vocea şoptită, sigur că te ştiu.

Am vrut să-i mai spun ceva, dar am uitat imediat, eu eram de vină, gândul ei bun, aducerea ei aminte, simţeam că mă sufoc şi picioarele nu mă mai ţin. Dacă m-ar fi întrebat cum îmi este, aş fi răspuns că îmi este aşa de bine cum nu mi-a fost niciodată.

— Miroşi frumos, i-am spus eu într-un târziu, gândindu-mă că îi va face plăcere.

Îşi revenise, vocea nu-i mai tremura.

— Rudi, vino repede, în grădină e un hermafrodit!

— Un hermafrodit? am întrebat eu. Ce este un hermafrodit?

A început să râdă.

— Cum ţi-ar fi răspuns Shana?

— Shana este o tâmpită, mi-ar fi răspuns că nu înţeleg nimic.

— De ce ai trecut zidul? Nu ţi-e teamă că vei fi pedepsit?

— Nu-mi este teamă, acum, că te-am întâlnit, sunt chiar...

— Mulţumit, a sugerat ea.

— Mai mult decât atât, dar nu ştiu cum s-o spun, poate Shana ar fi ştiut să potrivească vreun cuvânt care să spună cum simt eu acum, e ceva nemaipomenit de bine. Cu cine-ai vorbit adineauri?

— Cu... – îşi căută cuvintele – cu un om foarte bun care o să-ţi placă, o să vezi imediat.

— Este bărbat sau femeie?

A râs din nou.

— Este bărbat, nu ai mai văzut niciodată un bărbat?

— Nu, am recunoscut eu. Dar aş vrea să fiu unul...

Atunci l-am văzut, era cât mine de înalt, dar avea chipul urât, părea bătrân, deşi trupul îi era viguros şi nu avea sâni deloc.

— O să te ajutăm, a spus el mai târziu, o să te ajutăm noi să fii bărbat.

Voiam să ştiu unde sunt ceilalţi oameni, de ce erau numai ei doi în acea grădină minunată şi femeia îmi răspundea blând, uneori şoptit, şi mie îmi plăcea din ce în ce mai mult înfăţişarea ei, nu văzusem niciodată ceva mai frumos. Nici nu-i mai ascultam cuvintele, oricum erau răspunsuri pe care cu greu le pricepeam.

Vorbeau între ei.

— A depăşit vârsta să mai lucrăm pe el...

— Şi nici înapoi nu-l mai putem trimite, i-ar nelinişti pe ceilalţi...

— Vezi vreo soluţie Rudi?

— Una singură, Janice...

Chipul ei se înnegurase.

— De ce eşti supărată? am întrebat-o. Când voi fi bărbat-om am să te iubesc, aşa cum faceţi voi, întocmai ca şi voi.

— Şi eu am să te iubesc, a spus ea şi a pornit printre arborii nemaivăzuţi.

— Haide, a zis bărbatul Rudi, vino cu mine, eu am puteri mari, pot să te prefac în om, asta vrei, nu-i aşa?

Am încuviinţat tăcut. M-a condus pe o potecă, până în dreptul unei intrări săpate în pământ. Eu am coborât primul, era o sală de beton asemănătoare cu aceea prin care venisem, cu deosebirea că pretutindeni se zăreau fel de fel de incubatoare.

— Aşează-te aici, a spus el şi mi-a arătat un scaun mare, mult mai mare decât mine. N-o să te doară deloc şi n-o să dureze mult, m-a liniştit.

— Nu mi-e teamă, i-am răspuns.

— Ştii, a spus el, n-o să te facem protejatul nostru, pentru că ai crescut prea mult şi oricum tu vrei să fii om...

— Pe cel care a fugit acum o săptămână l-aţi mai găsit?

— Nu, a răspuns el sec. Toţi protejaţii care fug de aici sunt mâncaţi de Carnasieri.

M-a neliniştit puţin duritatea lui, dar m-am gândit că poate aşa trebuie să fie un bărbat.

Mi-a pus o diademă pe frunte şi a început să umble la unul dintre incubatoarele care nu semăna a incubator. Tocmai mă gândeam că deja am început s-o iubesc pe femeia Janice, când prin mine a trecut un fulger.

N-am mai văzut apoi cum Rudi dezleagă diadema de pe fruntea mea, cum se spală îndelung pe mâini şi cum iese în grădina atât de frumoasă şi se întâlneşte cu Janice...

Nu i-am mai auzit cum vorbesc între ei...

(— Este mai mult decât pot suporta, Rudi.

— A fost al patrulea în ultima lună, unul pe săptămână, îmi vine să dau foc la toată cocina...)

N-am mai văzut cum el o sărută pe gură, cum ea îl respingea cu blândeţe şi cum începe să plângă încetişor, sub privirile grele ale lui Rudi...

N-am mai auzit cum el şopteşte uşor câteva cuvinte pline de amărăciune...

(— Mâine vom bea ultima sticlă de vin. Se apropie ziua când vom folosi şi noi Diadema!)

N-am mai văzut nimic din toate astea şi n-am mai auzit nimic din ce şi-au mai spus...

Pentru mine venise NOAPTEA.